

оковали въ оковы, и му повалили на гърды-ты единъ тежкъ камыкъ; а послѣ го вѣртѣли около колело, кое-то ся тѣркало надъ желѣзны гвозди, та му кѣсали тѣй мяса-та; хвърлили го въ негасенъ варъ, а още по нататѣкъ го обули и въ обуца, пълны съ остры гвозди, и го били съ волскы жили толкози, дордѣ обѣхъжъ въ кръвъ, и тѣло-то му искапало на земя-тѣ. Нѣ горящы-ты молитвы на Св. Великомъченикъ камъ-то Господа, мыгновенно почти цѣрили негово-то тѣло, туку щомъ ся прѣсичали наказанія-та му. Диоклитианъ, кой-то приписваше сичко това на нѣкожъ вълшебныхъ силъ, най-послѣ поржчалъ на прочютыя тогава вълшебникъ Атанасія, да му приготви нѣкожъ силныхъ отровъ, нѣ и тя не могла да подѣйствува отгорѣ му. Изуменый отъ това вълшебникъ исповѣдалъ гържественно тогава Исуса Христа, и веднага по заповѣдь-тѣ на императора го заклали. Послѣ Диоклитианъ захванжъ съ добро и лъстны обѣщанія да прѣдумва Св. мѣченикъ, за да ся откаже отъ вѣрж-тѣ си. А той тогава ся показалъ, че иска да иде въ Храма на Аполлона, дѣто заедно съ него отишълъ и императоръ-тѣ, — и съпровождани отъ сичкыя дворъ и народъ влѣзли вътрѣ; сичкы чыкали тамъ да видять, какъ Св. мѣченикъ ще принесе жертвъ на богове-ты. Нѣ той ся прикрѣстилъ и Идоли-ти истрополѣли, та испадали на земя-тѣ. Тогава жрѣци-ты накарали императора да заповѣда, и му отѣбли главж-тѣ. Тѣя чудесны страданія на Св. Великомъченикъ накарали да повѣрва въ І. Христа, нѣ само Александра, Диоклетианова-та сѣпруга, ами и много други язычници. И царица Александра умрѣла мѣченица за Христа.

Св. Теодоръ Тиронъ исповѣдалъ Исуса Христа прѣдъ свои-ты вѣводы и оржженосци другари, та го изгорили живъ, нѣ и той славилъ Господа посрѣдъ тышына на огня. Св. Екатерина была отъ царскж породиж; и тя была заклана, като ѣ кѣсали по-напрѣдъ мяса-та на тѣло-то по завѣртаны колела. Св. Варвара пжкъ, слѣдъ дѣлгы мжкы и тѣла, ся изгубила отъ самы-ты ржцѣ на башж си, кой-то былъ жестокъ язычникъ.

ГЛАВА ВТОРА.

Ученіе на черковж-тѣ.

§. 23. Священно Писаніе.

Апостоли-ти най-напрѣдъ по примѣра на самого Исуса Христа проповѣдвали Евангеліе-то устно, нѣ мнозина отъ вѣрны-ты, кои-то слушяли живж-тѣ и вдѣхновеннж-тѣ тѣхнж проповѣдь за живота и ученіе-то на І. Христа, пожелали за по-точно-то и неизмѣнно-то нейно спазваніе въ память-тѣ си, да ѣ видять и написанж. Отстѣпителни на това тѣхно желаніе, ржководени-ти отъ Св. Духа, Евангелисти: Маттей, Марко, Лука и Иванъ си написали тогава Евангелія-та. А Св. Лука по желаніе-то на единъ важень человекъ, въ книгж-тѣ Дѣянія на Св. Апостолы описалъ още и на-